

Tovább javul a bútorellátás

Ötmillió forint értékkel több bútort kap idén Szeged a tavalyinál

Íme a bizonyíték: nemcsak papíron, a tervszámok szerint javul a bútorellátás Szegeden, hanem a valóságban is. Fényképszünt az azt a pillanatot leste el, amikor a bútort egyszerre két teherautóról is hordják a bútorecsarnokba.

Egyre több család találja évről évre Szegeden új otthonra. Az új lakáshoz új bútort kell, vagy legalább is a szépet szerető dolgozó emberek modern új bútorral akarják lakásukat még otthonosabbá tenni. Ezért évről évre fokozottabb feladat vár a bútorellátásra.

Hosszú évek óta hiába nővelik a bútorgyárak termelésüket, s hiába a sok külföldi importbútort, az igényeket teljes mértékben országosan még mindig nem tudják kielégíteni. Fokozatosan, évről évre javul azonban az ellátás. Már a múlt évben is Szegeden ötmillió forint értékkel több bútort került forgalomba, mint 1959-ben. Most a megkapott tervszámok szerint a szegedi bútorellátásba újabb ötmillió forint értékkel több bútort kerül. Teljesen kielégítő lesz — sőt már az is — az ellátás az úgynevezett színes bútorközből. Itt eddig az okozta a problémát, hogy nem volt megfelelő festő-résztel. Idén azonban több szegedi ktsz is, állami üzem is rendszeresen fest bútorokat. A nagy választékú magyar konyhabútorok, festett színes hálósobák, kombinált szekrények és háromajtós szekrényeken kívül sok importárú is érkezik rendszeresen az Attila utcai üzletbe. Erkezett és folyamatosan érkezik festett gyermekreklami és virágállvány is. A Bajcsy-Zsilinszky utcai üzletben, ahol a magasztényű

bútorok is találhatók, egyre bővül a választék. Az NDK-ból, Lengyelországból és Jugoszláviából érkezik az üzletbe az első negyedéves számos szép kivitelű kombinált szekrény. Az importbútorok mellett folyamatosabb az ellátás a hazai háromajtós és kombinált szekrényekből is. A SZOT bútortulványok az idén is érvényben vannak, a keresettebb bútorcikk 30 százalékát az utalványos dolgozóknak biztosítják. Az előjegyzést a többi bútorkra már megszüntették, éppen a folyamatosabb

áruellátás miatt. Kártyázott bútorokkal idén is lesz még probléma. Bár Kecskeméten és több szegedi szövetkezetben is megegyeztek, mégis az igényeket még nem tudják teljes egészében kielégíteni. A szegedi Kiskereskedelmi Vállalat törekszik arra is, hogy az igényeknek megfelelően modern, úgynevezett varia bútorokat is biztosítsanak a szegedi lakosság részére. A terv szerint a többi bútorokkal együtt nagyobb mennyiségű poliszterteresz varia bútogarnitúrák is érkezik Szegedre.

A szegedi termelészövetkezetek fokozottabban segítik a lakosság ellátását

Tanácskoztak a város közös gazdaságainak képviselői

A szegedi termelészövetkezetek képviselői tegnap, kedden délelőtt megbeszélést tartottak a városi tanácsban. Ott voltak a tanácskozáson a kerületi tanácsok képviselői is. A megjelenteket Hovorka István, a városi tanács mezőgazdasági osztályának főigazgatója üdvözölte, majd

Ladányi Benedek, a városi tanács végrehajtó bizottságának elnökhelyettese a többi között a mezőgazdasági termelés és felvásárlás fontos, időszerű kérdéseiről szólott.

Beszéde elején megállapította azt is, hogy három éves népgazdasági tervünket — amint a Központi Statisztikai Hivatal közölte — mind a termelés és termelékenység stb., mind pedig az életkörülmények javításában teljesítettük, több vonatkozásban túl is szarvanytunk. A teljesítés a mezőgazdaságra is vonatkozik, sajnos azonban, hogy a mezőgazdasági felvásárlásban nem tudtuk a célkitűzést teljesíteni.

A mezőgazdaságnak — amely egész országunkban szocialistává alakult — a dolgozó parasztközhatalmának — a növekvő igényeknek megfelelően fokoznia kell árutermelését. Szeged termelészövetkezeti város. S itt is

adottak a lehetőségek arra, hogy tovább növeljük a mezőgazdasági termelést és a felvásárlást.

A termelészövetkezetek idejütemtervében — éppen a sokféle lehetőség számbavételével — bátran, de reálisan szükséges megjelölni az árutermelés növelését.

A tanácskozáson megállapította — ez csendült ki egy-egy termelészövetkezet képviselőjének felszólalásából is — hogy

idén jelentős lépést tehet a mezőgazdasági termelés és felvásárlás előrehaladásáért.

Kenyérgabonából behozatalra szorultunk. Növelnünk kell a kenyérgabona termelését, de nem azzal, hogy több holdra vetünk búzát, hanem úgy, hogy

az adott területen emeljük a terméshozamokat.

Fontos — éppen a helyes és korszerű agrotechnika alkal-

mazásával — a kukorica-termesztés növelése, amely az állattartáshoz elengedhetetlen. Az állattenyésztésben — mind a sertések, mind a szarvasmarhák tekintetében előre kell lépünk. Különösen a sertés- és a baromfitenyésztésben vár jelentős szerep a háztáji gazdaságokra.

A termelészövetkezetek képviselői szölkézték arról, hogy adottságaiknak megfelelően foglalkoznak napraforgó és babtermeléssel, mivel ez is fontos a népgazdaság számára.

Beszélték arról, hogy a MÉK és az Állatforgalmi Vállalat a szerződéses termékek átvételkor nem minden esetben végzi megfelelően a minősítést. Joggal elvárják a MÉK-tól és az Állatforgalmi Vállalattól a termelészövetkezetek, hogy a minősítést minden esetben a valóságnak megfelelően végezzék. Igaz az is, az állam is joggal várja el a termelészövetkezetektől, hogy maradéktalanul és a meghatározott időben teljesítsék szerződési kötelezettségüket.

A termelészövetkezetek képviselői hangoztatták, hogy növelik árutermelésüket, s fokozottabban segítik a lakosság ellátását.

Az Új Élet Termelészövetkezet például idén 500 húzóval

is hozzájárul a lakosság ellátásához. A Dózsa Tsz-ben 8 ezer csirkét és 3 ezer kacsát is nevelnek közfogyasztásra.

A növekvő állatállomány-nak férőhelyek kellenek. Az új Élet Termelészövetkezet is saját erőből végez sertés-építkezést az állatok férőhelyeinek biztosításáért. Az állattenyésztés kapcsán említették például, hogy okszerű gazdálkodással, helyes takarmányozással

lerövidíthető a hizlalási idő.

A gabonatermelés növelésével kapcsolatban taglalták a talaj termőereje fokozásának kérdéseit.

A vitában részt vett és felszölkézt Makra Ferenc, a városi pártbizottság politikai munkatársa, Fodor István, a Haladás Tsz elnöke, Árendás György, a Felszabadulás Tsz elnöke, Nitsinger Gyula, a Rózsa Ferenc Tsz párttitkára, Makra Mihály, a III. kerületi tanács elnökhelyettese, Farkas József, a Rózsa Ferenc Tsz elnöke, Zina Miklós, a Dózsa Tsz elnöke, Savanya Miklós, az Új Élet Tsz elnöke, Csúcs Mihály, a Tánácsos Tsz elnöke, Koncz Mihály, a II. kerületi tanács elnökhelyettese.

A tanácskozáson felvetődött kérdésekre Ladányi Benedek, illetve Hovorka István válaszolt.

Baráti találkozó a magyar sajtó napja alkalmából a Dél-Magyarország szerkesztőségében

Tegnap délután a Magyar Sajtó Napja előestéjén szerkesztőbizottságunk fogadást és baráti találkozót rendezett. Ezen megjelent Török László, a Csongrád megyei pártbizottság első titkára, Sikió János, a megyei pártbizottság titkára, Biczi György, Szeged megyei jogú városi tanácsa végrehajtó bizottságának elnöke, az MSZMP Szeged városi végrehajtóbizottsága képviselőjében pedig Sipos Géza és Börcsök Ferenc osztályvezetők. A fogadáson a szerkesztőség munkatársaival együtt

több részt vettek lapunk levelezőinek, barátainak széleskörű táborából. A lap munkatársai nevében Nagy István, a szerkesztőbizottság vezetője köszöntötte a megjelenteket, a Csongrád megyei pártbizottság nevében pedig Sikió János üdvözölte a szegedi újságírókat. A fogadás meleg, baráti légkörben zajlott le és a megjelentek további sikereket kívántak a Dél-Magyarország szerkesztőségének az olvasók friss tájékoztatása, szocialista nevelése érdekében kifejtett munkásságához.

A MI ÚJSÁGÍRÁSUNK

Írta: SIKLÓS JÁNOS, a Csongrád megyei pártbizottság titkára

Legegyszerűbb lenne emelkedett a szocialista rend újságírást a sajtó napján. De amennyire könnyű, annyira méltatlan is lenne, mert nem az ünneplésség teszi emlékeztetéssé a sajtó napját ebben az évben sem. Sokkal inkább az elmúlt esztendő szorgalmas, eredményes munkája, az olvasók halála, a párt elismerése teremt ünnepi derűt ezen a napon lapjaink szerkesztőségében.

Ha egészen pontosan a tényekhez igazodunk, akkor az első és legszembetűnőbb, hogy megyénk két napilapja közel háromszor annyi példányban jelenik meg most, mint az ötvenes évek elején. Számokban kifejezve: a két lap — a Csongrád megyei Hírlap és a Dél-Magyarország — napi ötvenöt-hatvanezer példányban jelenik meg. Olvasókra átszámítva: naponta százötven-száznyolcvanezer olvasó kezén fordul meg a helyi újság, vagyis megyénk felnőtt lakosságának 60—65 százaléka tekinti magának ezeket a lapokat.

Nem szükséges bizonyítani, hogy az impozáns számszerűség mögött elsősorban a párt helyes politikáját kell keresnünk, mert ez a politika szolgáltatja az alapot az olvasókörzség igényéhez és kívánságához igazodó, becsületes újságíráshoz. A párt politikája ösztönözi, igaz; a szavak és a tettek egysége jellemzi. Ezen a szilárd talajon épül a kommunista újságírási hite, becsülete, sokrétűsége és hozzátehetjük: érdekessége is.

Az utóbbi években is, jelentős mértékben, sikerült megszabadítani az újságírást az ötvenes évek elejét jellemző szűrségtől, egyhangúságtól. Azoktól a sablonoktól, amelyek alkalmasak voltak arra, hogy például a vezércikk első mondatából az olvasó kirögtönözze az utolsó mondat tartalmát is. De nemcsak tartalmilag győzte le ez az újságírást a rátelepedett formalizmust, a frázis ürességet, hanem formailag is. Két napilapunk szerkesztése, tördelése, elrendezése, egy-egy ünnepi, vasárnapi szám ötletdús tartalma mellett formailag is egészen magas színvonalú munkát tükröz. A »vidéki« újságírási fejlődését legjobban akkor ítéltük meg, ha összehasonlítottuk a korábbi évek újságírással. Kiderült, hogy 1957-től ugrásszerű fejlődés tapasztalható szerkesztőségeinkben dolgozó újságírók körében. Szakismeretek elsajátításában, mesterségbeli tudásban, műveltségben stb. nagy fejlődést ért el mindkét lapunk újságírógárdája. Ebben nagy szerepet játszott, hogy a Csongrád megyei pártbizottság és a Szeged városi pártbizottság is világosan látta, hogy a kommunista újságíráshoz nem elég a politikai meggyőződés. Ez egymagában senkiből sem farag jótollú újságíró.

E felismerés realizálásaként két szerkesztőségünkben most már sok egyetemet végzett újságíró dolgozik, többen most járnak az egyetemre és mind több az egyetemi végzettségű újságírógyakornok is. (Bár sokkal több gyakornokra lenne szükség, akik a szerkesztőségekben edződnének elvű, bátor, jó stílusú újságírókká. A szegedi egyetemen megvan ehhez a megfelelő »kádertartalék«.)

Uj jelenség — mely a fejlődés törvényszerűségéből fakad —, hogy találkozunk most már kezdő, pártunkkülső újságírókkal a két szerkesztőségben. Ez nemcsak azt jelenti, hogy pártunkkülső ember is meggyőződéses szolgálója a szocialista társadalomnak, s ennek jelét tehetsége, képessége alapján az újságírópályán bizonyítja be; ez egyben azt is mutatja, hogy az élet fejlődése folytan előállott generációs problémára helyesen reagáltak ezen a pályán is. Hiszen tizenhat esztendő telt el a felszabadulás óta, s az akkor tízéves gyermek már a mi neveltünként jelentkezik egyetemi végzettséggel.

Az öröndetes javulás elismerésével csak fél igazságot mondtunk. S talán nem ér ünneprontás vádja, ha szövé tesztem, hogy még sok javítgatni való akad a mi újságainkon. A közérthetőség kedvéért említek néhány megoldásra váró problémát. Lapjaink általános színvonala nem egyenletes, néha meglepően nagy eltéréseket mutatón hullámzó. Gyakori a pontatlanság: tények, számok, hírek, értesülések, elemző következtetések pontosságának esetenkénti hiányáról van szó. Akad olyan nyelvhelyességi hiba is, amelynek nem szabadna előfordulnia. (Senki ne értsen félre, a sajtóhiba, a »betű ördöge« mindig kísért, s nem is valamilyen »tisztáz«, elvont nyelvészkedésre gondolok, hiszen Arany János, a legnagyobb nyelv-művelő-költő is vétett nyelvhelyességi hibákat. En a durva esetekre gondolok.)

Lényegesen kevesebb a politikai tárgyú tévedés, mint a korábbi években — de sajnos még az is előfordul. S e kérdés kapcsán felmerül a szerkesztőségeinkben dolgozó elvtársak politikai műveltségének további gyarapítása. Kívánnivalót hogy maga után a lapok frissessége, eseményessége is. Örökre számúzni való az a fel-fogás, hogy »úgyse írja meg más, majd megírjuk holnap.« Ez a patópálos szemlélet ellentétben áll azzal a szigorú követelménnyel, hogy az újságnak mindennap »újságot« kell mondania.

Tudom, hogy most egyik-másik újságíró azt mondja: »Jó, jó, ez mind igaz, de a feltételek — hogy egy frázissal fejezzem ki magam —, a vidéki szűk keresztmetszetek — gátló tényezőként hatnak. Ebben a

megjegyzésben sok az igazság, ezt senki nem akarja elvitatni — különösen az alacsony szerkesztőségi létszámot —, de az is igazság, hogy az elmúlt négy évben a mi megyénk újságírása »szűk keresztmetszetek« kiküszöböléséhez sokkal több támogatást kapott anyagi, erkölcsi, személyi, politikai stb. vonatkozásban, mint ezt megelőzően a tizenkét évben. Ez pedig a »vidék« megbecsülésének, elismerésének kézzel fogható bizonyítéka. S azt senkisé mondtam, hogy ez a támogatás a jövőben elapad; ellenkezőleg, az állam anyagi teherbíró-képességének arányában javul.

Nem lenne teljes a sajtónapi kép, ha nem szölnánk magáról az újságíróról, a párt politikájának segítőjéről, ügyünk szorgalmas agitátoráról, aki közéletünkben igen jelentős tényező.

A marxista újságírási jelentőségét, szerepét a kommunista mozgalomban lenninnél senki nem látta jobban. Nemcsak azért, mert Lenin, a legnagyobb proletár forradalmár, maga is újságíró volt, a valóban forradalmi újság, — a Pravda — megteremtője és szerkesztője, de Lenin látta meg először és a legvilágosabban, hogy a proletariátus forradalmának győzelme érdekében milyen rendkívüli jelentőségű a marxista sajtó.

Ez a felismerés azóta csak erősödött: a kommunista mozgalomban, és ma is, nálunk is, a munkásosztály hatalomgyakorlásában a sajtó szerepe semmivel sem kisebb, mint a hatalomért folytatott harc periódusában volt. Ez a körülmény szabja meg az újság helyét, szerepét és jelentőségét — s hozzátehetjük — az újságíróét is, szocializmust építő társadalmunkban. Lenin a Központi Bizottsághoz beadott kérdőívében a foglalkozási rovathoz azt írta be, hogy »újságíró«. S mikor megkérdezték, hogy miért ezt jelöli meg foglalkozásaként, akkor azt felelte: nincs szebb, mint millióknak írni, tanítani, nevelni. Őket Mennyre igaza volt Leninnek. Hiszen nap mint nap egy-egy írás — a mi szerény viszonyaink között is — másfél-száz ezer embernek szól egyszerre. S ezt nem lehet pótolni és helyettesíteni a szóbeli agitáció semmilyen formájával sem.

Az újságíró kezében a toll a legélesebb politikai fegyver és ennél fogva az újságíró felelőssége rendkívül nagy. Nemcsak azért, mert a párt küzdelmének, a néptömegek érdekeiért folyó harcnak az élvonalában halad, hanem azért is, mert egy hibás lépésével (írásával) nagy kárt okozhat annak az ügynek, amelyet szolgál. Az 1956-os ellenforradalom e tekintetben sok tanulságot szolgáltatott.

A kommunista újságírást érzett felelősségtudat egyik nagy példaképe volt hazánkban Rózsa Ferenc, a »Szabad Nép« első szerkesztője. S az volt Révai József is. Elvi, eszmei hűségükkel, végletes becsületességükkel és igazságérzetükkel, rendkívül nagy marxista és általános műveltségükkel szolgálták a párt és a dolgozó emberek igaz ügyét.

De a hazai példákban, nagy elődök keresésében nem kell messzire nyúlni; mert a mi városainkban, falvainkban élt és járt két nagy újságíró: Juhász Gyula és Móra Ferenc. Életük utolsó percéig újságírók voltak. Mórész Zsigmond riporteri tevékenysége azóta is utólrérhetetlen. Ady Endre sem volt kisebb kora újságírással, mint kora lírájában. Ezek a rendkívüli tehetségek egyben-másban követendő példákkal is szolgálnak.

Az egyik a halálig tartó elvi hűség a kommunizmusnak, s valamenynyel a nép szeretetéhez és az újság, az »önmegző« tisztelete. Soha nem tudtak elszakadni az újságtól, valami belső kényszer odakötözte őket a redakcióhoz. S nem igaz az, hogy ez a körülményekből fakadt csupán, abból is. De elsősorban a hivatásszerű életfelfogásból, hogy ők: újságírók. Másodszor abból, hogy volt — forradalmár, radikális, haladó, ellenzéki felfogások mértéke szerint — mondanivalójuk a fennálló társadalmi rendszerrel szemben, az elnyomott, robotos ember igazsága mellett. S volt ehhez személyes bátorságuk is.

Ez nem utolsó kérdés ma sem, mert eszmei, politikai meggyőződésében megingathatatlan újságíróként idegesít, ha látja, hogy a legjobb és a legegítrévalóbb párt-és kormányképzések a megvalósulás stádiumában elsikkadnak kézen-közön, vagy »balkezesek« ügyködése folytán visszajára fordulnak a legjobb intézkedések is. S ezt nem szövé tenni — személyes bátorság hiánya miatt — nem egészen kommunista jellemvonás.

A párt politikáját szolgálni annyit, mint hirdetni és védelmezni a meggyőződéssel vallott politikát. Segíteni megvalósulását, elhárítani az akadályokat az útból, leleplezni a fonákaságokat, igazságtalanságokat, a párt és a tömegek kapcsolatában az elszigetelő mozzanatokot. Nem valószínű, hogy nálunk egy újságíró is, ebbeli tevékenysége miatt, Oveszkin újságírójának sorsára jusson. Azon az állapoton már mi is túl vagyunk.

Most, mikor köszöntjük igaz ügyünk szolgálatában nap mint nap új és új gondolatokat teremtő újságíroinkat, elvtársainkat, lapjaink munkáslevelezőit, tisztelettel emlékeztünk meg a nyomdászokról, a lapkihordókról, akik fáradságos, szorgalmas munkájukkal biztosítják, hogy holnap is — már korán reggel — az ajtóban, vagy az előszobában legyen az újság.